

Kadeh Ustası

– Aydın Akdeniz · 28 Nisan 2011

Üç aydır ağzına bir yudum almamıştı. Tuhaftır, şikâyetçi değildi halinden. Daha önce bırakmayı denemişti. Hem de kaç kez. Peki, yakasını kurtarabilmiş miydi illetten? Elbette hayır. Çabaladıkça batmıştı yalnızca. Oysa küçücük bir kıvılcımdı aradığı ya da yüreklendirici birkaç cümle. Fakat hastane odasında çakacaktı o kıvılcım. Olmasını umduğu şeye değil de kendi gerçekliğine ayıltacak olan, (kadeh sayısınca artan baş ağrılarıydı gerçeği.) Oraya nasıl geldiğini sormayacaktı. Reddetmişti tedavisini. İçindeki şeyle savaşamazdı ki. Ele güne karşı rezil olmak da vardı sonra.

Kapı önüne sızıp kaldığı gecenin sabahı, sırtında okul çantası ile eşikte beliren oğlunu hatırladı . Yüzüne bakamazdı, bakmamıştı. Kıvrıldığı yerde öylece duvara kapaklanmıştı. Savunmasızdı, suçlu çocuklardan farksızdı hani. Ah o bakışları. Işıl ışıl deniz mavisini gözlerine korku ne de yabancı kalmıştı. Mini minnacık gamzelerini şefkatle doyasıya öperken, gülücükler dökülmez miydi dudaklarından. Ya sonra?

Meyhane boğazına ulaşan sokağın sonunda bir çay ocağı olacaktı. Asma çardağın gölgesinde, ayrılmalarından önce , o'nu şu ilk gördüğü yerde. Adımları, usulca o bildik mekâna yöneldi. Günün bu saatinde kimsecikler olmazdı. Çayını yudumlarken çekik gözlü kadının makalesinden Mısır'daki gelişmeleri okudu. Unutmaya çalıştı yalnızca, yapabildiği tek şeyi.

Hatırladı da, meğer yüreğinde yaşama sevinci varmış bir vakitler. Okul dönüşü fötr şapkasını yatağın üzerine fırlattığı günler mesela. Kırık notlu karnesini odada bir yerlere sokuşturup bahçeye koştuğu, sokağın neşesiyle başkalaşırverdiği o yılları.

Birkaç yüz metre aşağıdaki dere yatağına kıvrılarak inen toprak yolu yaz sıcaklarına direnmeye çalışan küçük bir su akıntısı izlerdi, yolun başında da genç kızlar olurdu. Taş zemine çarpan metal güğümlerinden " touunk" sesleri eksilmezdi hiç. Bilyelerini fırlatırlardı arkadaşlarıyla, bakmazlardı kızlardan tarafa. Kural gereği dizili beş adet yirmi beş kuruştan sol baştakini vurmak gerekirdi.

Genzini yakan alkol kokusunu o oyun gününün akşamı bulaşık için götürüldüğü meyhanede duymuştu. Koku, caddede sağlı sollu sıralanan işletmelerin, kapı pencere aralarından sızmış, çıkmamacasına iyice üstüne başına sinmişti.